

Arrest

nr. 71 994 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. DASSEN en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Russische origine, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten. U woonde alleen in de stad Engels. Op 26 januari 2004 verbleven T.(...) en A.(...), twee schoolgenoten, bij u thuis. Ze waren van Tsjetsjeense origine. Die nacht viel de politie van Engels uw woning binnen en u werd geslagen. De politie vond een rugzak met een wapen in. U, (...) en A.(...) werden meegenomen door de politie. U werd meegenomen naar de

gevangenis in Saratov. In de gevangenis werd u ondervraagd en men eiste dat u een document zou ondertekenen waarin u bekende dat u een medewerker was van de 2 Tsjetsjeense jongens zodat ze u voor 15 jaar konden opsluiten. Na één jaar en één maand opsluiting werd u omwille van de gezondheid van uw oma vrijgelaten. Op 9 november 2005 werd u opnieuw opgepakt door de politie en voor één jaar en acht maanden opgesloten in de gevangenis. U werd er nog steeds van verdacht samen te werken met de twee Tsjetsjenen en men eiste dat u een document daartoe zou ondertekenen. U werd bijna elke dag geslagen en vernederd. Na uw vrijlating vluchtte u naar Rovno en verstopte u er zich voor de politie. Hierna trok u naar Pskov waar u verbleef in een hotel. U vernam per telefoon van een kamergenoot dat Kaukasische vrienden van T.(...) en A.(...) waren langsgeweest met de intentie u onder druk te zetten. U weet niet waarom. Toen u in mei 2008 vernam dat de politie was langsgelopen vluchtte u naar Sint-Petersburg. In 2009 werd tijdens een routinecontrole uw paspoort gecontroleerd door de wijkagent. Hij wist dat u gezocht werd en wou u meenemen. U kon hem omkopen en besloot hierna uw land te verlaten. Via een toerismebureau regelde u een internationaal paspoort. Op 22/09/2009 reisde u in een bus van Eurolines naar Riga, Letland. Vandaar trok u naar België waar u op 25/09/2009 uw asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw intern paspoort, geboorteakte, uw registratiebewijs van dienstplichtige, en 2 diploma's.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 2 & 5) dat u in Rusland tweemaal (de eerste keer sinds 26/01/2004, de tweede keer sinds 09/11/2005) voor meer dan één jaar werd opgesloten in de gevangenis van Saratov omdat de autoriteiten u ervan verdachten Tsjetsjeense terroristen te helpen. Na uw vrijlating uit de gevangenis van Saratov in 2007 verbleef u achtereenvolgens in Rovno, Pskov en Sint-Petersburg en probeerde u uit de handen van de autoriteiten te blijven omdat u nog steeds gezocht werd (CGVS p. 2-3).

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs heeft dat u in Rusland dergelijke problemen kende. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij bewijst dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. Van al uw beweringen (CGVS p. 4-5) omtrent ernstige voorvallen, zoals de huiszoeking die op 26/01/2004 werd uitgevoerd waartijdens wapens werden gevonden en u werd aangehouden, uw 13 maanden durende opsluiting hierna in de gevangenis van Saratov, uw aanhouding op 09/11/2005 en uw 20 maanden durende opsluiting hierna in de gevangenis van Saratov, kan u geen enkel bewijs voorleggen. Ook wat betreft uw bewering (CGVS p. 2 & 5) dat er sinds uw aanhouding van 26/01/2004 tegen u een onderzoek loopt omdat u ervan verdacht werd hulp te verlenen aan Tsjetsjeense terroristen, en uw bewering dat toen u Rusland ontvluchtte u gezocht werd door de autoriteiten, kan u evenmin enig overtuigingsstuk voorleggen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas reeds ernstig aan. U werd geconfronteerd met dit manifest gebrek aan overtuigingsstukken betreffende de problemen die u in Rusland zou gekend hebben. Uw motivering (CGVS p. 6-7) dat u officieus in de gevangenis werd vastgehouden en dat u niet weet door welke instantie u werd in beschuldiging gesteld, is o.a. gelet op de ernst van de door u beweerde problemen (tweemaal meer dan een jaar in hechtenis werd geplaatst) niet geloofwaardig en niet in staat het totaal gebrek aan enig bewijselement te verschonen. Temeer daar u aangeeft (CGVS p. 7) dat toen u de laatste keer in de gevangenis in Saratov werd opgesloten (vanaf 09/11/2005 werd u er 20 maanden vastgehouden), u er afstudeerde en er een attest middelbaar onderwijs behaalde. Uit uw administratief dossier (zie DVZ pt. 20 en zie document nr. 5 in de documentenmap) blijkt inderdaad dat u op 23/06/2006 te Saratov een attest van middelbare school verkreeg uitgereikt door het ministerie van justitie. Het is totaal ongeloofwaardig dat, terwijl u beweert dat u officieus werd vastgehouden in de gevangenis, u er officieel zou kunnen afstuderen en een officieel attest hiervan zou verkregen hebben.

Ook stelde u in de door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst pt. 3.2.) dat de rechtbank van de stad Engels nog steeds een onderzoek voert naar de verdenkingen die in 2004 tegen u werden geuit, waaruit wederom blijkt dat u op officiële wijze werd onderzocht. Aanvankelijk verklaart u echter voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 7) dat er nooit een onderzoek voor de rechtbank tegen u liep of heeft gelopen, en dat alles onofficieel was. Bij confrontatie stelt u dat u vermoedde dat er een onderzoek tegen u liep maar dat er u hiervan geen documenten werden getoond. Uw houding is niet in overeenstemming te brengen met de verantwoordelijkheid die rust op de asielzoeker die een beroep doet op internationale bescherming, met name dat van hem verwacht wordt zijn asielrelaas volledig, duidelijk, en ondubbelzinnig uiteen te zetten. Dat u in uw opeenvolgende asielverklaringen dermate incoherente verklaringen aflegt over iets dat

behoort tot de kern van uw asielmotieven - de aard en ernst van uw vervolging door de autoriteiten - kan niet geloofwaardig worden genoemd.

U verklaart verder (CGVS p. 4) dat u aan een meisje in een toerismebureau vroeg of het mogelijk was om zonder uw identiteitsgegevens te tonen het land te verlaten. Tegen betaling liet zij een internationaal paspoort voor u aanmaken. Met een bus van Eurolines reisde u hierna naar Letland en gebruikte u het internationaal paspoort om de grens te overschrijden. Er moet echter worden vastgesteld dat u eveneens stelt dat dit internationaal paspoort uw identiteitgegevens bevatte (gebaseerd op uw geboorteakte), waardoor het onbegrijpelijk is hoe u dan de grens kon passeren zonder zoals uw intentie was uw identiteitsgegevens bekend te maken. Bij confrontatie kon u hiervoor geen uitleg geven. Ook moet worden opgemerkt dat zelfs indien er van zou kunnen uitgegaan worden dat het meisje van het toerismebureau tegen betaling het internationaal paspoort voor u verkreeg, dit niets afdoet aan het gegeven dat een zoals u beweert legaal (zie CGVS p. 4) internationaal paspoort door de officiële instanties werd uitgereikt, en dit na nazicht door de FSB (zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd). Aangezien dit internationaal paspoort voor uzelf werd aangevraagd en verkregen, en werd opgesteld met uw originele gegevens – ook al werd dit door iemand anders geregeld – kan moeilijk worden ingezien waarom de officiële instanties een internationaal paspoort zouden uitreiken voor iemand die zij viseren.

Uit uw verklaringen blijkt ook (CGVS p. 6-7) dat u door Kaukasische vrienden van Timur en Alik – de twee Tsjetsjeense jongens die tijdens een huiszoeking bij u werden meegenomen - onder druk werd gezet en dat u hen vreest. In de door u bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2) maakte u echter geen melding van deze problemen. Uw motivering dat toen de vragenlijst werd ingevuld de tolk u zei het kort te houden en u later meer details zou kunnen geven, is ontoereikend. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van u worden verwacht dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder dat u niet enkel gevisieerd werd door de Russische autoriteiten maar dat uw vrees voor de vrienden van T.(...) en A.(...) ook een reden is waarom u Rusland heeft verlaten. Ook toen u bij het begin van uw gehoor bij het Commissariaat-generaal (CGVS p. 2) werd gevraagd of u opmerkingen had over het invullen van de vragenlijst, maakte u geen melding als zou u tijdens het invullen van de vragenlijst een tweede vluchtmotief niet hebben kunnen meedelen. Door niet-vermelding hiervan in bovenvermelde vragenlijst, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Er moet ten slotte worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute van Rusland naar België. U verklaart (CGVS p. 3-4) dat u reisde met een Schengenvisum maar weet niet door welk land dit was uitgereikt noch wat de erop vermelde geldigheid of doel was. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de inhoud van het paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van het soort visum die werd gebruikt in uw paspoort, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het Schengenvisum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Uw advocaat verwijst (CGVS p. 9) naar het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en stelt dat niemand mag worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst als hij er mogelijks kan blootgesteld worden aan geweld. In uw geval wijst zij in dit kader op het feit dat u werd opgesloten zonder duidelijke juridische verantwoording voor deze opsluiting. Voorts wijst zij op het bestaan van een niet nader benoemd rapport waarin gewezen wordt op geweld in de Russische gevangenissen. Echter gezien het hierboven vastgesteld gebrek aan aannemelijkheid van de verklaarde asielmotieven, kan er in uw hoofdte geen ernstig en reëel risico op het lijden van een schending van artikel 3 EVRM worden weerhouden. Daarbij kan een loutere verwijzing naar een niet nader benoemd rapport - dat overigens

niet werd neergelegd - op zich evenmin volstaan om aannemelijk te maken dat u in geval van terugkeer naar Rusland een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw intern paspoort, geboorteakte, registratiebewijs van dienstplichtige, en diploma dd. 2001, bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Het attest van middelbaar onderwijs uitgereikt op 23/06/2006 te Saratov door het ministerie van justitie toont mogelijks aan dat u toen zoals blijkt uit uw verklaringen dit attest behaalde toen u opgesloten was in een penitentiare instelling in Saratov. Dit attest levert echter geen informatie waarom u toen gedetineerd was noch over de omstandigheden waarop u toen werd vastgehouden, en kan aldus bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

2.2. Verzoeker stelt dat hij problemen had in zijn land van herkomst omdat hij verdacht wordt hulp te hebben verleend aan terroristen; hij werd hiervoor twee keer opgesloten: in 2004 en in 2005. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) zeer kort zijn relaas diende te vertellen en de details pas kon vertellen op het Commissariaat-generaal. Dit is volgens verzoeker dan ook de enige reden waarom hij tijdens het verhoor op de DVZ niet expliciet zijn vrees voor de twee Tsjetsjeense jongens formuleerde. Volgens verzoeker blijkt ook uit zijn verhoorverslag voor het Commissariaat-generaal dat hij opmerkingen had met betrekking tot zijn verhoor op DVZ. Volgens verzoeker toont dit aan dat er wel degelijk problemen waren, minstens dat hij niet zeker was of alles wel duidelijk genoteerd was.

Wat betreft de opmerkingen die verzoeker had bij zijn verhoor voor de DVZ, merkt verweerder terecht op dat verzoeker verklaarde dat hij in het algemeen alle vragen had beantwoord maar achteraf niet meer zeker was of het wel juist was. Wanneer verzoeker werd gevraagd wat er dan verkeerd was aan het gehoorverslag, blijkt dat verzoeker nadat hem was uitgelegd over welke vragen het ging, geen enkel probleem bij het eerdere verhoor meer aanhaalde. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een probleem zou hebben gehad met betrekking tot het invullen van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal op de DVZ.

Waar verzoeker stelt dat hij niet alle details zou hebben verteld bij het invullen van de vragenlijst omdat men hem had gezegd dat hij later uitgebreider kon vertellen over zijn problemen, merkt verweerder op

dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker voor de DVZ niet vertelde dat hij onder druk werd gezegd door de twee Tsjetsjeense jongens, T.(...) en A.(...).

De Raad wijst er op dat een weglating geen tegenstrijdigheid is en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meent dat dit een overtollig motief is.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker stelt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij de asielzoeker zelf berust. Verzoeker heeft wel degelijk pogingen ondernomen om zijn relaas te staven en hij heeft de waarheid verteld. Bovendien meent verzoeker dat zijn verklaringen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten, wat volgens hem ook blijkt uit het rapport van Amnesty International 2011. Verzoeker stelt dat hij alle mogelijke documenten heeft neergelegd: documenten omtrent zijn identiteit, een attest van middelbaar onderwijs waaruit blijkt dat hij wel degelijk in de gevangenis zat in Saratov. Verzoeker ziet niet in welke andere documenten hij anders zou kunnen voorleggen. Hoewel verzoeker twee keer lang heeft vastgezet, diende hij nooit voor een rechtbank of een raadkamer te verschijnen. Volgens verzoeker werkt het systeem in Rusland anders en is corruptie er alledaags. Om die reden kan verzoeker geen bewijzen van enig onderzoek van politie/rechtbank voorleggen. Verzoeker meent dat het CGVS bij het nemen van haar beslissing te weinig rekening heeft gehouden met hoe het er in Rusland echt aan toe gaat. Volgens verzoeker betreft het bovendien een onrechtmatige hechtenis, zodat het logisch is dat hier geen stukken van zijn. Verzoeker meent wegens het gebrek aan documenten met betrekking tot zijn hechtenis dat hij onofficieels in de gevangenis zat.

Verweerder merkt terecht op dat verzoeker zich met betrekking tot het gebrek aan documenten grotendeels beperkt tot de herhaling van zijn eerdere verklaringen. In de bestreden beslissing is echter vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker gedurende twee maal meer dan een jaar officieus zou zijn vastgehouden zonder te weten door welke instantie hij in beschuldiging werd gesteld. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat verzoeker tijdens de laatste opsluiting van 20 maanden zou zijn afgestudeerd in de gevangenis en er een document van zou hebben ontvangen indien verzoeker niet op officiële wijze en zonder enig onderzoek zou zijn opgesloten.

Bovendien spreekt verzoeker zichzelf tegen waar hij in de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal stelt dat de rechtbank van de stad Engels nog steeds een officieel onderzoek voert naar de verdenkingen die in 2004 tegen hem werden geuit. Hieruit blijkt dat er wel degelijk een officieel onderzoek tegen verzoeker liep.

De Raad schaaft zich achter de motieven uit de bestreden beslissing. Het betreft motieven die de kern van zijn asielrelaas raken en de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

De stelling dat het mogelijk is om te studeren in de gevangenis is hiervan geen weerlegging.

Verweerder stelt terecht dat de informatie die verzoeker toevoegt en waarvan de vertaling zeer moeilijk leesbaar is, wegens een gebrek aan grammaticale correctheid, bevestigt dat het mogelijk is om te studeren na een veroordeling. Hieruit blijkt echter niet dat gevangenen die officieus zouden gevangen zitten, zoals verzoeker beweert, ook een opleiding zouden kunnen volgen.

Het diploma toont aan dat verzoeker in de gevangenis een opleiding heeft gevolgd, maar er kan niet uit worden afgeleid om welke reden verzoeker in de gevangenis opgesloten was en evenmin dat hij officieus opgesloten was. .

2.4. Met betrekking tot zijn paspoort wenst verzoeker te verduidelijken dat hij dit document bekomen heeft via een firma. Deze firma heeft al het nodige gedaan om zijn documenten in orde te brengen. Het is gebruikelijk in Rusland dat, indien een grote som geld wordt betaald, deze firma een paspoort voor je regelt. Volgens verzoeker ondervond hij om die reden geen problemen bij het verkrijgen van een paspoort. Verzoeker reisde met een Fins visum en werd bij zijn trip begeleid door een smokkelaar die alles voor hem regelde. Verzoeker stelt dat hij zijn paspoort zal proberen te verkrijgen en het zal overmaken aan de rechtbank. Uit schrik naar zijn land te worden teruggestuurd heeft verzoeker dit document naar zijn land van herkomst teruggestuurd. Verzoeker reisde eerst per vliegtuig naar Parijs en kwam dan met de auto naar België. De Raad stelt ter zitting vast dat verzoeker zijn paspoort niet voorlegt en dat hij hier geen verklaring voor geeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.5. De Raad meent dat het motief betreffende de reisweg een overtollig motief is.

2.6. Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift een uittreksel uit algemene mensenrechtenrapport van Amnesty International en legt dit neer. Uit dit uittreksel blijkt niet dat er sprake is van langdurige officieuze detentie in gevangenissen in Rusland. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.7. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 september 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.8. Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.9. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming

met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS